

pevnost

edice

Josef
Pecinovský

Vejce s ozvěnou

Kroniky nové
Země

I.

Josef Pecinovský

**VEJCE
S OZVĚNOU**

KRONIKY NOVÉ ZEMĚ I.

**NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA**

Copyright © 1991, 2007 Josef Pecinovský
Cover © 2007 Lubomír Kupčák & Lukáš Tuma
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2007

ISBN 978-80-87027-52-3

1. Jeskyně

Byly to podivné skály.

Možná že to ani nebyly skály, ale o tom skupina šestnácti až osmnáctiletých chlapců v té chvíli vůbec neuvažovala. Masivní šedá hmota, rozpraskaná působením dešťů a větru, se vynořila znenadání mezi stromy sehnutými věkem a mučnými živly. Prales se tak těsně přimykal k těm podivným útvarům, že člověk musel stát přímo u svislé, mechem porostlé stěny, aby si jí vůbec povšiml.

Šestice chlapců, ozbrojená silnými, na koncích zašpičatělými klacky a neuměle zhotovenými kamennými sekýrkami, se náhle zastavila. Ty skály na chlapce nepůsobily příjemně. Kmen Stipů byl navyklý žít v širých pláních Usmaku, odkud je před časem vypudili bojovní Klérové, přitáhnuvši z dalekého severu. Nepřátel bylo jako kobylek a početně slabé stipské kmene proti nim neměly šanci. Stipové byli nuceni opustit úrodné pastviny a hledat si útočiště v lesích. Klérové je nepronásledovali, neboť byli přesvědčeni, že v lesích žijí zlí duchové, a proto se těm tajemným temným místům vyhýbali.

Dva týdny se prodírali Stipové neschůdnými houštinami, prosekávali si cestu mlázím, až našli planinu, kde se mohli na nějaký čas usadit. V okolí objevili hojnost zvěře a čerstvou pramenitou vodu. Nenarazili na žádnou loveckou stezku; tento kraj dosud nenavštívila lidská noha. Náčelník Merg rozhodl, že na tomto místě Stipové zůstanou přes zimu. Lidé nereptali, věděli, že jim nic jiného nezbyvá.

Chlapci se tak stali prvními představiteli kmene, kteří mohli spatřit terén zvedající se svisle vzhůru. Nikdo ze Stipů nepamatoval, že by kdy spatřil něco takového, pouze v podezřelých březích řek mohli vidět, jak občas vlivem prudkého proudu odpadávají velké kusy hlíny a obnažují zemské nitro.

Nikdy však nebyli ochotni věřit povídačkám zajatců o zemích, kde se krajina zvedá vzhůru tak vysoko, že vrcholu nedohlédneš.

Šaman Ebar záměrně mařil pokusy kupců, dopravujících Stipům z velké dálky sůl a některé drobné užitečné předměty, vyprávět o vzdálených krajích. Stipové měli věřit, že země je kruhem ne větším než placka, pokrytým bohatými pastvinami protnutými velkou řekou. Krajiny mimo Usmak byly zapovězeny a ve velkou nemilost upadl starý Yrad, který se ke Stipům vrátil ze služby v nirském vojsku a viděl větší kus světa než všichni Stipové dohromady. Yrad však přinesl hojnost soli, četné nádoby plné opojných nápojů, jemné látky a zbraň zhotovenou z tak tvrdého materiálu, že roztránila kámen, a tak ho náčelník kmene navzdory šamanovým protestům vzal na milost. Yrad měl syna a tomu tajně po večerech vyprávěl o nekonečných stepích, hlubokých lesích, horách tyčících se do nebes, jezerech plných průzračné vody, kamenných pevnostech obývaných lidmi podobnými bohům. Yrad pak brzy zemřel na záhadnou chorobu, ale do srdce svého synka Eba navždy zasel semínko touhy po poznávání cizích krajů a nenávist k mocnému šamanovi.

Sedmnáctiletý Eb Yrad teď spolu s dalšími hochy stál s nohama zabořenýma do jemného mechu a zvedal hlavu vzhůru. Konce stěny před nimi nemohli dohlédnout, byť okolní stromy příliš nepřevyšovala. Nebyli schopni si představit, že to, co se zvedá jen pár desítek metrů nad jejich hlavami, by mohl být horizont, hranice, k níž obvykle putuje člověk několik hodin.

„Zlá medicína,“ utrousil jeden z chlapců, ten nejmenší a nejbázněvší. Báł se tolik, že by nejraději vzal nohy na ramena, kdyby se ještě víc nebál prchat osamocen.

„Drž zobák, Bune,“ odsekl Vatum, vyzábělý mladík se zrza-

vými vlasy. Byl náčelníkovým synovcem a z titulu tohoto vztahu se považoval za vůdce skupiny. „Schovej se za mámi-ny sukně.“

„A co chceš teď dělat, Vatum?“ zeptal se Kruol. „Bojíme se všichni, i ty se třeseš jako osika. Ani mocný šaman Ebar nikdy nic takového neviděl. Krajina, po níž se nedá chodit, kdo to kdy slyšel? To je mámení zlých duchů.“

„Všichni jste strašpytlové!“ vykřikl Vatum. Po pravdě řečeno, bál se stejně jako ostatní, v tom měl Kruol pravdu, ale nemohl si dovolit přiznat se ke svému strachu. To by byl konec jeho autority mezi hochy, autority, která i tak stála na hliněných základech. Zejména mu šel na nervy Eb Yrad, hoch rozvázný, urostlý a svalnatý, který jen vzhledem k tomu, že se vyhýbal pěstním soubojům, a proto, že si udržoval jistý nadhled, byl v této skupince až druhý v pořadí. Eb mlčel, tiše hleděl před sebe a slovní spor nevnímal. Vybavovala se mu otcova slova, jimiž kdysi popisoval jednu z pevností, a pochopil, že ty skály vznikly činností lidské ruky. Nemohl však pochopit jak.

„To, co tady vidíme, je náš objev! Rozumíte, náš!“ křičel Vatum. „Náčelník i šaman nám budou vděční, až jim řekneme, co jsme tady našli.“

„Náčelník i šaman nás ochrání od zlých duchů a dají kmeni pokyn, aby táhl dál,“ oponoval Kruol.

„Žádný moudrý muž neopustí místo, které se mu může stát útočištěm,“ opáčil Vatum. „Copak nevidíte tu prostornou noru?“

Vatum měl opravdu ostříží zrak. Nikdo z chlapců kromě něj si skutečně zatím nevšiml temné chodby, pravidelně vykroužené do svislé šedé stěny. Vatum ji viděl proto, že stál nejbliž-že, měl nejvýhodnější úhel a navíc se nebál na ni podívat.

„Kdoví, jaká zvěř tu noru obývá,“ pronesl bázkivě přihlouplý Agnol.

„Copak nevidíte, že žádná?“ rozesmál se Vatum. „Nikde kolem není žádná stopa, nejméně rok tudy nikdo neprošel, jste snad slepí? Jen se podívejte, jak vysoká tráva kryje ten temný vchod! Tudy neprošlo žádné větší zvíře než zněj.“

Vatum udělal krok vpřed.

„Nechod tam,“ vykřikli další tři nebo čtyři hoši. Ale Vatum jako by je neslyšel, rozmáchl se a vrhl oštěp s kamenným hrotem přímo proti tajemné stěně.

Ostatní strnuli na místě a jejich duše se zaplnily děsivým strachem. Kromě tlumeného zvuku, který provázel dopad tupého hrotu, však nezaznamenali žádnou reakci.

„Co jsem říkal?“ řekl posměšně Vatum. „Nikdo tam není.“

Turs zděšeně vykřikl a ukázal před sebe prstem. Dole u paty skály v hromadě zetlelého listí se cosi pohnulo. Dvě rezavá klepeta velikosti násady sekyrky rozhodila hromadu hnijících rostlinných zbytků a obnažila nestvůrně deformované tělo tvora, jakého nikdy nikdo z lidí nespátřil. Zprvu se zdálo, že obluda nemá nohy, brzy se však, podobná gigantickému chroustovi, vztyčila na šesti zalomených končetinách. Poměrně mrštně se začala sunout vpřed. Klepeta se rozložila do vějíře a jedno z nich se přiblížilo téměř na dosah ruky k Vatumovi, který s děsem v očích hleděl, aniž byl schopen se pohnout, na oblé válcovité tělo velikosti trupu břitáka, pokryté plesnivými šupinami a splývající s hlavou, z níž na dvou stopkách zkoumaly okolí dvě čilá blýskavá očka. Ocas toho tvora zůstával zahalen pod pokrývkou listí.

„Pryč!“ vykřikl Eb Yrad, který jediný zachoval v dané chvíli rozvahu. Teprve na tento povel se chlapci otočili, ale na úprk se nedali. Až teď si uvědomili, že vzduch je přesycen ohlušujícím hvizdem, který se nesnesitelně stupňuje, a když trochu zvedli oči, spatřili toho nejpodivnějšího ptáka, jak se

průsekem mezi stromy snáší k zemi. Nebyli schopni rozpoznat, kolik má ten tvor křídel, protože jimi kmital tak rychle, že tvořila jen rozmazanou šmouhu. Šedé tělo, podobné spíše rybímu než ptačímu, se zprvu zdálo malé, ale jak pták rychle klesal, jeho rozměry narůstaly, až si chlapci uvědomili, že je větší než medvěd, a rovněž seznali, že jsou mezi těmito dvěma obludami, proti nimž jsou jejich zbraně pouhými párátky, zcela uzavřeni.

Bun klesl k zemi a začal nepřičetně řvát, ale Eb si všiml, že ani jedno z těch podivných zvířat jim zatím neubližuje.

Svištěcí pták konečně dosedl do měkkého podkladu, nesnesitelný hluk se počínal tlumit a chlapci mohli vidět, že má kupodivu tři křídla. Ze záhadných důvodů rostla ale ze hřbetu, který zcela splýval s hlavou tak, že by ji ani nemohli rozpoznat, kdyby z ní nečněly dvě velké kulaté oči. A křídla se pohybovala stále pomaleji, svist zvolna ustával a strach, který se zmocnil chlapců, začínal pomalu ustupovat zvědavosti, protože ta zvířata se teď nezdála být nebezpečná. Když však kdokoli z hochů učinil pokus opustit vyhrazenou zónu, vymrštila se dlouhá klepeta toho velkého brouka a neposlušného zahrnala zpět.

Shlukli se ve své bezradnosti k sobě a jejich oči už se probebně nestáčely k Vatumovi. Tvář samozvaného vůdce tlupy byla pobledlá, brada se mu třásla a prsty stěží udržely oštěp. Chlapci už vůbec nepřipomínali skupinu odvážných lovců, za které se ještě před chvílí považovali. Měli teď všichni jen jedinou touhu – dostat se odsud. Kolem však postávaly ty dvě nepochopitelné příšery a nezdálo se, že by jevily zájem je odsud pustit; také však neútočily.

„Tak co bude?!“ ozval se náhle z ustrašeného hloučku výkřik. „Co po nás chcete, vy potvory? My nejsme žádní strašpytlové, rozumíte? Na nás si nepřijdete!“

Přestože hlas byl přece jen trochu sevřený, zněl neobyčejně rozhodně a zcela přehlušil bzučení, symbolicky ještě vycházející ze stříbřitého ptáka. Výkřik přehlušil i Bunův vzlykot. Udiveně se dívali jeden na druhého, kdo se to odvážil, a Vatum se v té chvíli bezděčně zastyděl, protože to nebyl on, kdo se odvážil postavit se těm potvorám.

Eb Yrad udělal krok vpřed, a když po něm přišera sáhla klepetem, rozehnal se a udeřil do jejího těla oštěpem. Všichni pochopitelně očekávali, že těžký hrot této obávané zbraně podivné zvíře alespoň zraní, a vzápětí že se rozzuřená obluda na ně vrhne, ale stalo se něco úplně jiného. Oštěp se od podivné kůže odrazil a dopadl neškodně na zem, a úder kamene na kůži zvířete vydal zvuk, jaký lidé této epochy vůbec neznali. Obě zvířata jako by na chvíli strnula v podivné nehybnosti, ale byl to jistě jen klam. Jen bzučení, vycházející z jejich těl, na chvíli zesílilo.

Eb Yrad se sehnul pro oštěp a musel proto udělat dva kroky vpřed. Očekával, že ho podivný klepetáč ke zbrani nepustí, ale on před jeho kroky ustoupil. Eb třímal opět v ruce svůj oštěp a podíval se vyzývavě na své ustrašené druhy, jako by jim chtěl říci, že tady se vyplatí jen odvaha a že odvážnému ti tvorové neublíží. Pak však poznal, že zvíře vniklo do mezery mezi jeho druhy a ním a že se ho snaží natlačit ke skále. Naopak pták opět roztočil křídla, která vytvořila vítr, pod nímž se začaly ohýbat i statné kmeny, a tlakem toho větru začali Ebovi druhové ustupovat, pomalu se vzdalovali od skály, až nakonec zahodili, co měli, oštěpy, klacky i sekýrky, a dali se na bezhlavý úprk.

„Počkejte přece, neutíkejte!“ vykřikl za nimi Eb, ale chlapci už ho neslyšeli. Prchali jeden přes druhého z toho strašlivého místa a vůbec nepomysleli na to, že jejich odvážný druh tam zůstává v zajetí oblud.

A bylo to skutečné zajetí, protože klepetáč ukázal na temný vchod do skály. A Eb se otočil a podivil se. Vstup do nitra země, do té podivné nory, už dávno nebyl temný. V nitru skály spatřil Eb podivné, teplé světlo, a zdálo se, že měkké paprsky ho uklidňují a lákají svým hebkým dotykem. Pohlédl na zvíře. Díval se na ně ze vzdálenosti necelého metru, a až nyní spatřil, že na jeho hlavě místo očí blikají desítky drobných barevných světýlek a že jeho srst, která z větší vzdálenosti připadala Ebovi porostlá plísní, je pevná a lesklá, a ty skvrny jsou pravidelně rozmístěny v podivných ornamentech, podobajících se vzorcům na kobercích, jaké tkala stará Benta ze srsti břitáků.

Dlouhá klepeta se rozevřela, každé uchopilo Eba za jednu paži, a byl to dotyk teplý a něžný. Klepetáč vedl Eba směrem k dutině a hoch už se uklidnil, protože uvěřil tomu, že mu uvnitř žádné nebezpečí nehrozí, stačí se jen řídit pokyny. Podivil se, kde se v něm tyto podivné myšlenky vzaly, a vůbec netušil, že by tady mohl být někdo, kdo by mu mohl dávat jakékoli příkazy.

Chodba byla dlouhá a rovná. Několik kroků kráčel Eb ještě po zbytcích listí a hlíny, které dovnitř zavály prudké větry. Pohlédl vzhůru a viděl spící netopýry, teď nespokojené tím, že do jejich chladného a temného obydlí vnikají cizí vetřelci, a pak se Ebova bosá chodidla dotkla hladkého a chladného povrchu. Ohlédl se a uviděl, že klepetáč zůstal venku, a když se zastavil, zesílil v jeho hlavě jakýsi hukot, který ho nabádal, aby pokračoval dál. Hladké bílé stěny byly rovněž pokryty ornamenty podobnými těm, které mělo na sobě zvíře vyobrazeno. Netopýři se ztratili a nyní byla chodba zcela prázdná a tichá, a Ebův citlivý nos zaznamenal zvláštní, nikoli nepříjemný zápach. Cosi mu však říkalo, že to je zápach, který vůbec nepatří do jeho světa. A zcela zmizel strach a nastoupi-

la zvědavost. Tam kdesi daleko zůstal svět Stipů a Eb se k němu nevrátil ani jedinou vzpomínkou. Zcela se mu vytratil z mysli šaman Ebar se svým pokřiveným charakterem, statečný, ale nepříliš důvtipný náčelník Merg, zapomněl i na starou Bentu, která o Eba po smrti rodičů pečovala, a dokonce přestal myslet i na útlou Dvinu, kterou už dlouho pozoroval kradnými pohledy a neodvažoval se s ní zapříst rozhovor. V její přítomnosti pak působil roztržitě a nevycházel z rozpaků, čehož si ona ve svých patnácti letech nedokázala povšimnout.

A světla před ním se rozžihala a za ním zhasínala, a Eb marně hledal pochodně, které mu takto svítí na cestu. Nebyly tady. Občas uviděl v hladkých stěnách velké hranaté otvory, ale protože v nich nesvítilo světlo, nevstupoval do nich. Konečně, když krácel volnou chůzí asi deset minut, zastavil se náhle u stěny, která byla postavena napříč. Nemohl dál. Když se ohlédl, téměř už neviděl světlý obdélník vchodu, který ho pojil tak dlouho s jeho světem lesů a volných plání. Pocítil touhu utéct, ale styděl se sám před sebou. Dál však nemohl. Nebyl tu nikdo, kdo by mu poradil, co má dělat. Skoro zatoužil po tom mít vedle sebe klepetáče, ale ten zůstal kdesi daleko. Chtěl vykřiknout, chtěl volat o pomoc, ale ovládl se. Pak ucítil, že ho cosi zbytečně tíží, oštěp ho přímo tlačil k zemi a sekyrka páčila jako plamen. Bezděčně odložil zbraně vedle sebe a s úžasem pozoroval, jak se těžká stěna odsouvá do strany.

Na Eba dýchla temná prázdnota, cizí chladný vzduch, páchnoucí po čemsi sladkém. Měl podobný pocit, když jako malý chlapec prolézal nory znějů. Tam však nalézal zbytky krvavých hostin, tady za dveřmi ho čekala další chodba, na pohled stále stejná. A přece tomu tak nebylo.

Byl jinde. Když se ohlédl, spatřil, že dveře, které ho před chvílí ještě spojovaly se světem, téměř nenávratně zmizely, splynuly s namodralou stěnou. Tlumené žluté světlo ho vedlo

dál, a nyní zpozoroval, že nora tentokrát není přímá, ale stáčí se do kruhu kolem neviditelného středu. A pak se náhle rozsvítilo oslňující světlo a Eb se udiveně zastavil.

Stál téměř uprostřed velké kruhové prostory, která byla rozdělena na několik oddílů velkými průhlednými stěnami, a Eb nevěřil tomu, že jsou to stěny, dokud na jednu z nich nenarazil.

Kolem něj ožívaly pod jeho pohledem malé stolky, rozžihaly se na nich stejné plamínky jako na těle klepetáče, a nad nimi se rozzářily nevelké obdélníčky, jejichž světlo bylo v první chvíli oslňující, když se však Ebovy oči jasu přizpůsobily, s údivem zjistil, že v těch obdélníčcích vidí lidi.

Spatřil Buna, který klopytal o padlé kmeny, Kruola, jenž právě pomáhal Agnolovi z bažiny, Turse, prchajícího bezhlavě mezi vysokými stromy s děsivým výrazem ve tváři a Vatuma, krčícího se ve velké dutině a neodvažujícího se vystrčit nos. Po chvíli uviděl celou pěťici, jak se špinaví a potrhání, beze zbraní, blížící kvapem k vesnici, a usklíbl se při pohledu na jejich strach. Na dalším rámečku uviděl šamana Ebara, postávajícího kolem rodových totemů a tlukoucího do velkého hliněného zvonu. Vzáyval boha Kortyzgara, aby dal jejich kmeni přežít v té nehostinné a pusté krajině. Třetí rámeček věnoval cele pozornost náčelníkovi, který pokojně seděl na zápraží svého stanu a kouřil odporně čpící travnatou lulku. Eb nechápal, co zajímavého vidí náčelník na tomto zlovyku. Už už se chtěl podívat do dalších rámečků, už věděl, že tam najde další pohledy do jejich vsi, ale jeho oči sklouzly stranou a viděl, že tu není sám.

Pod průhlednými poklapy leželi vedle sebe nehybně dva lidé, muž a žena. Takové Eb nikdy ve svém životě nespatriil. Jejich pleť byla nepřírodně bílá, hladká a jemná, a ostře kontrastovala se snědou Ebovou kůží, vysoušenou denně ostrým sluncem. Těla těch dvou byla neobyčejně štíhlá a dlouhá, nehty

té krásné ženy měly ohnivě červenou barvu. Oba byli zahaleni do podivných bílých kůží, které však byly tenké a tak přiléhaly, že Eb mohl spatřit všechny obrysy. Ti lidé se nehýbali, a přesto Ebovi cosi říkalo, že nejsou mrtví, že to jsou právě oni, kdo ho sem zavolali, a byl si jist, že má vyčkat, až se probudí. Postavil se opodál a neodvažoval se pohnout, jen s úžasem hleděl na ty dvě božské bytosti. Viděl, jak jejich pleť pomalu tmavne, pozorně sledoval počínání podivného stolku, který náhle přijel neznámo odkud, zastavil u mezery mezi oběma sarkofágy a z jeho nitra se vyloupily podivné, několikrát zalomené končetiny. Pak se ty průhledné kryty vznesly k neviditelnému stropu a stolek začal svýma podivnýma rukama přejíždět po tělech obou bohů, Eb jim tak teď už začínal říkat, vždyť kolem něj se děly věci, kterým nerozuměl, ale přestože se mu nestalo nic zlého, takže to museli být bohové. Vždyť bohové Stipů lidem neškodí, ale pomáhají. A Eb nepochyboval, že mu ti dva chtějí pomoci, byl však zvědav, co za to budou chtít.

Otevřeli oči, napřed žena, potom muž, a jejich ústa se pohnula. Nadechli se a Eb náhle věděl, že se tak stalo po mnoha letech, co tady leželi vedle sebe.

A tak zatímco jeho uši mohly naslouchat zmatenému Vatumovu vyprávění, kterým líčil šamanovi a náčelníkovi strašlivou příhodu, která je v lese potkala, jeho oči se zájmem sledovaly, jak si oba cizinci postupně sedají ve svých ložích, pozvolna se začínají rozhlížet a orientovat, jejich pohyby se stávají postupně koordinovanějšími, až konečně ve chvíli, kdy náčelník rozhodl potrestat všech pět chlapců za to, že opustili svého přítele v největším nebezpečí a nechali ho o samotě, žena vstala a udělala několik kroků vstříc Ebovi a řekla cosi, čemu Eb vůbec nerozuměl. A ona se zlehka dotkla jeho těla, přejela mu po čele, a najednou Eb zřetelně vnímal její slova.

2. Neznámá

„Pověz nám, hochu, kdo jsi, jak se jmenuješ a odkud přicházíš. Až se dovíme, jaké máš úmysly, co umíš a jakou máš povahu, možná že i ty se dovíš mnoho zajímavého.“

Eb strpěl dotyk chladné ruky, ale pak ucouvl. Už věděl, že mu nechtějí ublížit, ale nechápal, proč si tím je tak jist. Byl však bojovníkem, a proto nemohl zapřít rozhovor s někým, o kom nic neví a koho byl povinen považovat za nepřítele. Nechtěl si však ty dva rozhněvat.

Eb cítil, že by se měl bát, ale strach se nedostavoval. Místo toho pociťoval stále větší a větší důvěru k těm dvěma záhadným bytostem a nechápal, jak je možné, že se v jeho nitru pozvolna rozplývá i mýtus o božském původu jeho nových známých.

Stáli před ním a dívali se mu do očí. Eb, nezvyklý na podivné nepřírozené světlo, trochu mrkal, ale to byla jediná nepříjemnost, kterou v té chvíli pociťoval. Naproti tomu se v jeho nitru rozhostil podivný klid, zmizely všechny starosti, zapomněl na to, že má hlad, zapomněl znovu na celý svět. Ten se teď pro něj zúžil na těch několik desítek čtverečních metrů a celé lidstvo na tyto dvě bytosti. „Jak se jmenuješ, hochu?“

Otázky kladla žena, muž zůstal v pozadí a do rozhovoru zatím nezasahoval.

„Eb. Eb Yrad. To znamená prchlivý. V jazyce Nirů,“ dodal, když viděl její zájem.

„Prchlivý?“ podivila se žena. „To je divný přídomek pro tak rozvážného muže.“

„Zdědil jsem to jméno po otci, ten si to jméno vysloužil, když sloužil v nirském vojsku.“

„Ale ty nehovoříš jazykem Nirů, vid’?“

„Ne, neznám ho. Mluvím jen naší řečí, bohužel neznám ani jazyk Klérů, ale rozuměl bych zbabělému řevu jejich náčelníka Rudara, až ho budu napichovat na rožeň.“

Eb na chvíli zapomněl, kde je, a nechal se unést přirozenou nenávisť k těm, kteří Stipům tolik ublížili. Žena si vyměnila s mužem krátký pohled, pak se opět obrátila k Ebovi.

„Tvůj kmen nesídlí dlouho v našem sousedství, že?“

„Ne, to ne,“ rozohnil se Eb, a jak byl v ráži, vypověděl ženě vše, co se týkalo jejich exodu z úrodných plání Usmaku.

Muž udělal dva kroky a stiskl jedno z barevných tlačítek na jakési malé desce. Eb se odmlčel, protože tam, kde před chvílí mohl pozorovat panorama jejich tábora, spatřil tutéž prázdnou planinu, na níž se náhle začaly objevovat lidské postavy s kamennými sekýrkami, s kostěnými oštěpy, oděné v kůžích břitáků, a když se z lesa vynořil i houfec žen s velkými ranci a hejno dětí, Eb pochopil, že je svědkem okamžiku, kdy jejich kmen dorazil před několika lunami do nového útočiště. Pak se obraz změnil, chvíli mohli hledět do hlubin velkého pralesa, v němž se proháněli jen břitáci, slíďáci a znějové, a pak se před jejich pohledem vynořila rozlehlá travnatá pláň. Neviditelná kamera se vznášela v nevelké výšce nad zemí a kopírovala terén prořatý četnými koryty řek, zabírala velká stáda břitáků, četné remízky posázené nejrůznějšími keři, až se zastavila v nevelké výšce nad jiným táborem a Eb mohl vidět ten jejich v letošním jaru, právě ve chvíli, když ho obkličovala stovka Klérů sedících na podivných zvířatech.

„Mladý muž říká pravdu,“ poprvé promluvil muž. Stiskl tlačítko a obraz zmizel.

A Eb viděl, že ti dva mají skutečně božské schopnosti, protože si mohli prověřit pravdivost každého slova, které tady pronese. Eb by se velmi rád díval dál na ty podivné pohyblivé obrázky, ale nebylo mu přáno. Chtěl se opět začít bát, ale cosi neznámého a cizího v něm samém zahrnovalo strach při prvních příznacích nepokoje.

A Eb znovu odpovídal na otázky. Vysvětloval, jak se loví zvěř, jak se vyrábějí zbraně, vyprávěl o kouzelníku Ebarovi, kterého se kdekdo bojí a který jediný dovede vzývat dobrého boha Kortyzgara, jenž je spravedlivý a netrestá, ale ustupuje před zlými démony, když se někdo proviní a dopustí, aby démoni provinilce potrestali. Vyprávěl o náčelníku Mergovi, který už je prošedivělým mužem a brzy se bude muset obávat mladších a drzejších bojovníků, kteří by rádi stanuli v čele kmene. Vyprávěl o Vatumovi, chlubitivém a nestálém hochovi, o drobném Bunovi, jehož musí občas chránit před nelibostnými žerty jeho vrstevníků, a nakonec se trochu stydlivě rozpovídal i o Dvině, která zatím neví o tom, že Eb se za ní na každém kroku otáčí.

Oba cizinci se dověděli leccos o hrnčířském umění Stipů i o tom, jak dovedně kostěnou jehlou spojují kůže, aby si opatřili oděvy, i o kupcích, kteří přicházejí z dalekých krajů a přinášejí tajemné předměty.

Eb vyprávěl a vyprávěl a vůbec ho nenapadlo, že by se také mohl na něco zeptat.

Konečně skončil. Žena pak řekla cosi nesrozumitelným jazykem muži, on jí odpovídal, a Eb se zaposlouchal do malebného zvuku toho jazyka a měl nesmírně příjemný pocit. Ti dva si ještě chvíli povídali a pak se náhle uprostřed místnosti objevil malý kulatý stůl se třemi šálky s temným kouřícím nápojem a tři talířky s podivnými pokrmy, jaké Eb pochopitelně nikdy v životě neměl příležitost spatřit.

Nápoj vypil a cítil lahodnou nezvyklou chuť, a pak dostal velký hlad, a tak mu žena podala talířek a Eb ochutnal záhadnou hmotu, která nijak nepřipomínala ani maso břitáka, ani plody jílovníku. Brzy nato pocítil značnou ospalost, a nedbaje přítomnosti oněch lidí pokojně si lehl na podlahu a zavřel

oči. Usnul zvláštním spánkem, jaký nikdo na této planetě po dlouhá staletí nepodstoupil.

Zdál se mu divný sen.

Viděl zázračný svět, v němž nerostly žádné pralesy a který byl celý posázen podivnými hranatými skalami, mezi nimiž se pohybovaly tisíce záhadných zvířat a létaly tam stovky neuvěřitelných ptáků. Viděl velké množství lidí, kteří byli oblečeni v hladkých kůžích, lidí, kteří, ač se neznali, se na potkání nezabíjeli. Eb ničemu nerozuměl, nechápal, jak může mít tak podivné, neobyčejné představy, a kupodivu se ve spánku začal svých vlastních snů bát, prchal pryč, cítil, že mu nohy uvázly snad v blátě, snad dokonce v medu, vnímal bzucení velkých lesních včel, chtěl se dát na útěk, protože věděl, že s těmi včelami nejsou žerty, a ony s nimi žerty skutečně nebyly, protože děs z toho, že mu nohy uvízly na místě a on nemůže dál, přinutil jeho oči, aby se otevřely.

Pochopil, že to všechno byl jen sen, ale současně věděl, že skutečnost je mnohem zajímavější, nepochopitelnější a mnohem hrůzostrašnější. Nemohl se ani pohnout, ruce i nohy měl spoutány, a ležel na jakési rovné tvrdé kládě. Kolem něj se jako skutečný roj včel pohyboval a vířil jakýsi zmatečný rej světýlek, v hlavě cítil zvláštní šum a hukot, a v nitru si uvědomoval, kde byl ještě před chvílí, upamatoval si ty dvě božské bytosti a pak pocítil strach.

A v tu chvíli ony světelné body zavířily daleko větší rychlostí a strach se stupňoval až k nesnesitelné bolesti, až si konečně Eb vzpomněl na otcova slova, že strach způsobuje paniku a panika předchází smrti, a rozhodl se svým reflexům čelit.

„Teď o tobě víme všechno, Ebe,“ řekla žena. „Murak vybíral dobře.“

Eb lehce vstal a pocítil, že má konečně svobodnou vůli a bezelstně se zeptal: „Co je to Murak?“

„Brzy to budeš vědět, hochu, a ještě mnohem víc. Murak tě vybral a my dva jsme jeho volbu podpořili. Chceme tě požádat, aby ses stal naším pomocníkem.“

Eb mlčel, jak se slušelo před bohy, a styděl se za svou nepředloženou otázku. Stál před nimi a naslouchal jejich vzrušenému hovoru. Za tichého ohňostroje světýlek sršících ze všech stran z malých panelů se o čemsi vášnivě přeli. Eb pochopil, že hovor se týká jeho a poznal, že žena ho brání, zatímco muž ukazuje na všechny obrazovky, zejména pak na tu, kde šaman Ebar mlátil do bubínku potaženého kůží břitáka. Argumenty, kterými ten štíhlý bledý cizinec vyvracel ženiny názory, měly svou váhu. Po chvíli však muž bezradně rozhodil rukama, pokrčil rameny, podíval se na Eba, pak o krok ustoupil a zmlkl.

Žena se obrátila k Ebovi a její slova znovu začala bušit do jeho vědomí: „Chceme, aby ses rozhodl samostatně, i když bychom tě mohli přinutit. Pokud řekneš, že ne, dovolíme ti odejít a budeme se muset poohlédnout po jiném z lidí. Pokud však řekneš ano, je možné, že tě tím přivedeme do velkých nebezpečí, ale víme už, že jsi schopen jim čelit. Rozhodnutí bude jen na tobě, Ebe.“

„A co bych měl vykonat?“

Ebova vůle teď byla zcela svobodná.

„Neboj se, nic složitého. Všechno ti ani nemůžeme zatím vysvětlit, jednou to pochopíš sám. Svěříme ti vejce. Obyčejné vejce, v němž jsou uzavřeny kořeny lidstva i jeho budoucnost. Tato svatyně byla postavena na jeho ochranu a my jsme jeho strážci, my sami se však nesmíme zatím vydat do širého světa. Jsme zde uzavřeni možná navždy, či alespoň do té

doby, než bude svět jiný. Ale tato svatyně, jak nyní víme, je odsouzena k zániku. My můžeme zahynout, ale nesmíme dopustit, aby se něco stalo vejci. Neboj se, je nerozbitné, ty však nesmíš dopustit, aby se ztratilo. Budeš je hlídat ve dne v noci, neustále, dokud nenastane čas, abys je předal svému synovi, a ten je opět předá tomu svému, a tak to půjde dál po celé generace, dokud všechna moudrost ve vejci ukrytá nebude opět předána lidem.“

Eb poslouchal ta slova a většinou z nich nerozuměl. Žena byla unesena svými myšlenkami a neuvědomila si, že hovoří s nevzdělaným příslušníkem primitivního kmene.

Konečně se odmlčela.

Eb pochopil, že jeho úkol je velmi závažný, a rozhodl se, že jejich důvěru nezklame.

Tiše řekl: „Vezmu vejce a budu je střežit i za cenu svého života.“

Žena se usmála.

„Jsi hrdina, hochu, a trochu ti závidím, že se můžeš vrátit ven, do přírody, mezi lidi. Vezmi vejce a ochraňuj je.“

Sklopila oči. Eb se už drahnou chvíli marně rozhlížel a hledal vejce, o kterém je řeč. Jeho úkol mu připadal jednoduchý. Pokud se mu podaří vejce zabezpečit před znějem nebo slídákem, těžko se najde někdo, kdo by mu je chtěl úmyslně odcizit. S lidmi svého kmene si určitě poradí.

Cosi bzučelo a Eb se trochu polekal. Spatřil další podivné lesklé zvíře, které se k němu pomalu sunulo na třech nožkách. Na jeho ploché hlavičce byl položen zvláštní hranatý předmět. Žena uchopila schránku do rukou a otevřela ji. Na měkké podušce spočívalo zcela obyčejné vejce. Bylo bílé, a velikostí jen o něco málo převyšovalo husí.

„Vezmi si vejce bez schránky,“ řekla, přestože Eb zvědavě